

VERSLISTA

verslista@googlegroups.com

GONDOLATOK FESTMÉNYEKRE 04.

Dezső Ilona Anna: Bohóc

A Verslista kiadványa PDF-ben – 2015.

BOHÓC

Dobrosi Andrea: A valóban bohóc

Kedves közönség!
Nevettetek.
Ezt talán hiszem,
ahogy neveltetek.
Megteltek padok,
a jegyen ott az én nevem:
a pódiumot megkapod!

*

Kedves kedvesem!
Az életem arcomon,
arcom szívem felett.
Mit kell tennem,
hogy észrevedd?
Holnap vége a nyárnak,
a redőnyt előre lehúztad,
mégis szól a tapsod.
Én lettem az exed,
a legnagyobb poén,
kezemben virág,
pingponglabda orrom hegyén...

Szeles György: Szerelmes bohóc

Szerelmes bohócunk virágokat hozott
A színházba, de a munkaruha kopott!
Az arcáról még mindig hull a púder,
Nem is lehetsz más, szegénykém, csak lúzer,
Bezzeg a bonviván! Az már csókot lopott!

Kutasi Horváth Katalin: Cyrano bohócruhában

Napok óta csak tébláboltam, nem találtam a helyem. Valami furcsa hiányérzetem volt.

- Nem láttátok Cyránót? - figyeltem fel egy ismerős hangra.

- Ez az! Mi történhetett? Hol lehet? - kérdeztem hangosan, s elmélyedtem, tovább gondolkodtam magamban róla. Szomorú lettem volna, ha nem tűnik fel hamarosan az árnyat adó fák közt sötét alakja, ha nem hallom mély érzésekről tanúskodó gyönyörű szerelmes vallomásait, melyeket titokban többször is kihallgattam, s bár nem nekem szóltak, háttással voltak rám... De még hetyke csúfolódására sem lettem mostanában figyelmes. Nem láttam kihívóan kardot forgatni, s nem hallottam már napok óta a szócsatározásait sem!

- Roxane, te sem tudsz felőle semmit?

- Éééé? Miért pont...?

- Jaj, ne tettesd magad! Hisz...

- Nem tudok semmit!

Úgy néz ki, szívemhez nőtt ez a nemes gascogne-i kadét, s igazán aggodni kezdtem miatta. Hiába állt torkos nagyívó hírében, hiába nőtt túl hosszúra az orra, megszoktam, s bizony megsajnáltam. Filozofikus alkat volt, nagy természettudósnak tartották, de valahogy nem volt semmi-ben sem szerencséje. A hírnév éppúgy elkerülte, mint a gazdagság és a viszonzott szerelem...

- Úgy hallottam, bohócként lép fel. - A semmiből tódultak a hangok a tudatomba, mintha Pierrot suhant volna el előttem.

- Igen, tán valóban őt láttam. Hogy került ide? Még egy reménytelen szerelmes! De tán pont ezért lehet jó az információja! - suttogtam meglepetten.

- Pierrot! Te vagy az? Mit mondasz? Elment a józan eszed?

- Jól hallod! Cyrano megunta, hogy lenn maradjon, a sötétben, hátul, míg mások kúsznak fel helyette a ranglétrán, a hágcson, s hogy a gyönyör, az élet, az elismerés csókja mindig másoké legyen!

- Szerencsétlen! - S mire elhagyta ajkam ez a pár szótag, már futottam is a cirkusz felé. Tudtam, hogy már megkezdődött az előadás. Pillanatok alatt a művészbejárónál voltam.

- Merre van a bohóc?

Az artisták csak ijedten intettek feldúltságomat látva, s én már a színpadon is álltam. Cyrano viszont hátrált. Majd bánatosan nézett fel rám a lét peremére botlott, a valóságból egy másfajta valóságba huppant, kiszolgáltatottá zuttyant Cyrano, s ijedt, fájdalomtól elnyúlt arca megbánást, meglepődést tükrözött. Csak beszédes szemérről ismertem rá, mely egy furcsa kalap alól szemlélődött, meg aztán tudtam, hogy egy bohócot keresek... Döbbenet összezsáptam két kezem.

- Cyrano, mi történt az orroddal?

- Meguntam. Túl hosszú volt! Úgyis mindenki szemében ott volt a gúny, le sem tudták venni ormányomról a szemüket! Kisebbre operáltattam! Ez a bohócorr meg jól eltakarja... Jó, hogy eljöttél megnézni... Fogadd el ezt a pár szál virágot, Camille!

Némán könnyezve felé nyúltam, szomorú tekintete háláról tanúskodott, de még ott volt benne az elhatározás és az operáció kínkeserve, bohócságának önkifejező művészsége, elveszített szerelmének gyötrelme. Felsegítettem a színpadra Cyranót, ki nagyot dobbantott hatalmas, harsány cipőivel, majd meghajlott, s megkérdezte:

- Camille, hallottál szerencsétlen kísérletemről is?

- Már megint egy törött szöcskeszárny? - Pontosan értettem ugyan Cyrano kérdését, szíven is ütött, s ezt ő is észrevette rajtam, de megértően, hálásan belement a játékba. Rögtönzött évődésünk sikert aratott, s a közönség azt hitte, hogy hirtelen megjelenésem, a furcsa váltás mind az előadás része. Bár idáig nem volt idejük és kedvük nevetni, hisz minden oly váratlanul érte őket, s annyira különbözött a megszokottól!

Nem gondoltam, hogy ennyire szerencsétlen flótás lehet az én szeretett Cyranóm, hogy még a halála sem sikerült, de talán el tudja temetni a múltat, s ebben a maskarában megőrizheti önmagát. Ki is gúnyolhatja magát, hisz a kasszasikerhez ez kell.

Kutasi Horváth Katalin: Bohócbábként

Bohócnak születtem! Ejnye, kérem szépen,
megtudhatnám végre, mi is az én vétkem?
Bánattal szememben nézem a világot,
nem felejthet engem, aki egyszer látott.
Néhányak szívében fájó nyomot hagyok,
szerencsétlen flótás, tréfagyáros vagyok.
Elvesztett reménnyel, ügyetlen léptekkel
botladozok egyre, s számíthatok kegyre?
Lélegzetem hamis, kerekded orrom is
hiába piroslik, fájdalmam nem foszlik.
Báb lett énbőlőlem, fut a hit előlem,
rózsát is nyújthatok, te is elmész tőlem.
Földig tiport énem engesztelhetetlen,
megvetés, gúny, kacaj nyomorítja lelkem.
Kapaszkodnék följebb, ne húzna le hátsóm,
visszamasznék hozzád, bárcsak lenne hágcsóm!
Erőtlenül állok, földobom a talpam,
a mókákban rejlik az összes hatalmam!
Fölnézve az égre mélykék színpad tárul,
alázottak baja Bajazzóra hárul.
Zoknit igazítok, magam is becsapom,
piros-sárga cipőm jellemzi tegnapom.
Elbágyad sóhajom, lebiggyed ajakam,
holnap is fellépek ebben a kalapban...

Golán Angéla Gabriella: Menni kell

Arcodra mosoly nem fagyott,
s szemedből könny nem pereg,
mégis látom a bánatod,
s érzem fájó kételyedet.

A csokor még reményt ígér;
ha vársz, eljön a szerelem.
Ne kérdezzed most, hogy miér'
telepszik rád a gyötremelem.

*

Lábnymok az út porában;
van könnyed, s amely tétova.
Van, ki megbotlik magában,
s kinek az út otthona.

De menni kell, a fény előtted,
mögötted sötét virít;
felejtsed, mi összetörhet:
a szerelem kínjait.

S ha talpad a földet éri,
érezed majd, hogy mit jelent
a valóságban élni,
s felejteni, ki elfelejt.

Dobrosi Andrea: Elhagyottan

Hukk és hupp, mint ki spicces,
pedig csak józanságom húzta alfelem.
Mondhatjuk, nem vagyok én vicces,
de lehet a kínos helyzeten röhögni,
míg a bohócagy kiötli,
hova dobja a virágot,
mi már, mint a fa, ha kivágott,
árnyékként nem imponál.
A szerelem célszalagja bár szakad,
nem én szakítottam át,
az utolsó pillanatban beelőztek,
azt érzem most, mint vetélés után anyák:

megszűnt lett, elhagyott a lélek,
valami fontos belőlem végérvényesen kivált.
Ki vélt, hitte ő, a nő, kivált, ha egyre félt,
könnyebben zuhan a mélybe,
lehúzza a kétségbeesés, mi lesz így nélküle...
Hukk és hupp és hagyjatok, és elég,
a rózsaszínből antik lett a kép,
a taps nem nekem dukál,
az előadás véget ért.

Petres Katalin: Miért szomorú a bohóc?

Piros rózsái - egy csokor,
színeit köszönti a bohóccorr,
piroslik a két cipőorr.
Bohóccruha alatt piros szív dobog,
a szerelemtől lázas fiú andalog.
Nyújtaná mindenét a hölgy felé,
de az nem látja, felé se néz.
Hátsójára huppanva, lába farönkön,
mereng a sorson örökön.

Hanyecz István (shf): Bohóc csokorral

Az est bohóca
kiesett a porondról
piros csokorral
*
bohóccruhában
szanaszét a két lába
remény szemében
*

piros az orra
cipője meg óriás
fején kalappal

*

lóg ott szegélyen
színes csokor kezében
sóvárgó szemmel

*

véget ért az est
itt a búcsúpillanat
ki kapja csokrom

*

kutat szemével
kinek adja szép csokrát
de őt nem látja

Varga Katalin: Vidám bohóc

Láttál már vidám szemű bohócot? Ugye nem? Pedig létezik. Jó, tudom, itt szomorú a szemem, de látod a virágot a kezemben?

Nekem az természetes, hogy piros az orrom, arcom fehér, számon festett a mosoly. Ormótlan cipőimben kacszok, tipikus bohóc vagyok. Emlékszem, Édesanyám már kisfiúkoromban is hányszor mondta nevetve: „te kis bohóc”.

Artista volt a cirkuszban, Édesapámmal együtt. Beleszülettem ebbe a világba. Tehetségüket mégsem örököltem. Inkább mulatságosan estem, keltem, s szédültem fent, a manézsban. Azt hitték, bolondozok. Pedig tényleg ügyetlen voltam. Nagyon szégyelltem magam.

Aztán megtörtént a baleset. Édesapám leesett, onnan fentről. Pár órát élt csak ez után. A kórházban, a halálos ágyán azt mondta nekem: „Fiam, te leszel a bohóc a családban. Kérlek, ígérd meg nekem.” Ekkor lett szomorú a szemem, s a gyermekkorom véget ért.

Iskolába jártam, tanultam szorgalmasan. Elni is, mert ezt is el kellett sajátítani.

Miért szomorúak a bohócok? Mégis nevetetni akarják a közönséget. Pedig ez a nehezebb.

Zenebohóc lettem, fújtam a trombitámat, estem, keltem, arcomon a festett mosollyal. Megemberesedtem. Már nem kellett műpocak sem. Aztán egy idő múlva már nem élveztem ezt. Már nem jelentett örömet bohóckodni.

Bár volt egy kislány a közönség soraiban, aki mindig eljött megnézni engem. Szomorú voltam, ha nem láttam. Már csak neki játszottam. Szőke, kék szemű, aranyos teremtés volt.

Amikor már hetek óta üres volt a helye, gondoltam, megkérdezem műsor után a testvérét, miért nem jön a kicsi lány? Mert ő ott volt továbbra is. Bár az ő szemében nem láttam azt a nagy rajongást. Sőt, mostanában neki is „bohócszemei” lettek.

Előadás után sikerült megszólítanom a sátor előtt.

Nem ismert meg bohócorr, paróka, ormótlan cipők nélkül. Bemutatkoztam: „Én vagyok Dodó bohóc.” Elmosolyodott. Elmondta kérdésemre, hogy a kishúga beteg, kórházban van. Megoperálták a kis lábát, mert addig nem tudott menni. Eddig tolókcocsiban ült. De azt mondta, ő is olyan bohóc akar lenni, mint Dodó. Könnyek gyűltek a szemeimbe a hír hallatán. Hogy nem vettem észre, hogy nem tud járni? Olyan vidám volt, eleven, édes kicsi lány.

Ekkor már orvosi egyetemre jártam, a bohóckodás mellett. Jött a nagy elhatározás: bohócdoktor leszek. Gyerekeket fogok gyógyítani, orvosként s bohócként is a lelküket.

Elmentem a kórházba, s megbeszéltem az orvosokkal, milyen meglepetést szeretnék a kislánynak. Felvettem a kapcsolatot bohócdoktorokkal is. Tervem készen állt. Mentem hát a többi doktorral. Amikor az ő kórterméhez értem, látom ám, hogy járókerettel lépked, nagy büszkén. Felnézett rám, megismert.

- Dodó, hát itt vagy? Eljöttél hozzám? Látod, milyen ügyes vagyok? Ugye, táncolunk majd együtt? - csacsogta.

Könnyek gyűltek a szememben, de a többi bohócdoktor is meghatódott ezen a kedves jeleneten.

Hát ezért lettem én vidám szemű bohóc! Bohócdoktorként sok beteg kisgyerek arcára szeretnék mosolyt csalni, s vidámságot látni a szemükben.

Mukli Ágnes: Virágcsokrod

Csak a virágod maradt meg arra,
hogy újból megkérj: megbocsáss!
Hiába volt minden oly csodás,
nem láttalak, a maszкод eltakart.
Nevettettél, a félhomályban
hiába láttam szemed,
benne volt a féllő rettenet.
Virágodtól szép a halvány lámpafény,
illata bódító remény,
belesimul gyönyörünk, átkod,
ha nem a betanult szereped játszod,
s ha elmondod a spontán költeményt.
Ugye tudod, ugye érzed,
a virágod egyszer mégis kell nekem,
őszintén, tisztán,
egyszer újrakezdheted.

Dittrich Panka: Csalódás (Haikuk)

Bohócszerepben,
a szerelem porondján
csalod a mosolyt.

Kezedben virág,
váratlan szirmot ereszt,
az is padlót fog.

Rózsa tövisei
szúrnak, kifacsart vágynak
nyelőcsövein.

Czégény Nagy Erzsébet: Maszk

Maszk mögé bújlsz,
mert tapsra vágysz.
Nevető szemekben látsz
boldog napokat.
Neked az öröm,
ha másoknak adsz
önfeledt pillanatokot.
Csak a szemed...
Ó, a szemedben
méla homály,
keresztre feszített
bánat lapul.
Nevető ráncaidba
est költözött.
Lelkedben sanda gyanú.
Meddig takargathatod
rikító maszk alá
életed viharát?
Óriás cipőd
kilométerek vánkosa,
s az idő csak
egyre fogy, halad.
Ha letörlöd tetsző mázadat,
alatta, mondd,
mi marad?

Dobrosi Andrea: Miért vagy szomorú, bohóc?

Miért vagy szomorú, bohóc?
Könnyed árad felém,
szád íve hason rajzolja a Holdat,
azt akarod, ezen tapsoljak?

Miért vagy szomorú, bohóc?
A kezekben virág,
de úgy fogod, ahogy a holtak,
szinte elpereg belőled az élet.

Miért vagy szomorú, bohóc?
Te hozol mosolyt,
s az ajkad szeglete ellenáll,
kiült arcodra a hóhányó halál.

Miért vagy szomorú, bohóc?
Mert hiába óriás cipőd,
nem takarja el kalapod,
hogy a hajad csupa kóc.

Miért vagy szomorú, bohóc?
nekem elmondhatod,
súgd, amint a lenge szél kiárad,
örülj te is, hisz rázza még a fákat.

Mayer Zsó: Bohóc élete

Szemed íriszéből kacajod vonagló
Orrod hegyéről piros labdád mosolygó
Ajkad ívén szavaid táncolók
Orcád barázdáiból rizsporod hulló
Nyíló virágod illata szívet dobogtató
Nézőtéri taps ütemes dobpergésre szól
Melyet nem vehetett el senki maszkodtól
Mögötte szomorúságod fuldokló
Csak óriási cipőd sajnálkozó
De te pirulva folyton mosolyogsz
Életed keserédes a porondon

Keszy-Harmath Dániel: Létösszegző

Beléptem,
letéptem ezt az
egy cetlit innen az
első helyről,
melyről,
nézlek,
téged,
bohócom,
koloncom,
jók vagyunk-e így némán,
majdhogynem bénán,
három rózsával,
káposztatorzsával,
kék és lila éggel,
ékkal,
széppel,
velencei képpel,
majdhogynem szénnel
égek,
s nézlek
téged,
felejts el végleg,
kérlek,
tapodtat sem érek...

Kovács László (Kovycs59): Akkor meghalt a virág...

Tisztelt publikum, majd elolvadok,
enyém a trapéz leánya fent, ott.
Közönségem, én szerelmes vagyok.
Most ne nevésetek... mert belehalok.

Felvettem a legszebbik ruhámat,
festék takarja aggódó arcomat.
Őt várom, hogy leszálljon ő fentről,
mint Istennő, ki alászáll a mennyből.

Csokorral kezemben várom jöttét.
Dobok peregnek... jön a világszám,
féltem magasban szárnyaló röptét.
Védőháló lennék élete világán.

Elrugaszkodik a föld és ég között,
behunyom szemem, ő csak pörög, pörög...
Nem lehet, a trapéz árván lötyög:
porondon a test, a lélek elköltözött.

Leülök a semmire, nekidőlök a semminek,
mert nélküle számomra semmi azóta a világ,
bohócszívem örökké övé, nem adom senkinek...
Elvesztettem mindenem... kezemben meghalt a virág.

Gósi Vali: Vesd le álarcodat!

(„Az légy, aki vagy” című versem átírata - A bohóc üzenete)

Ábrándok helyébe álmodj új világot,
mosolyfakasztót és igaz-boldogot!
Ne csupán álmodozz, tedd meg, ami jó:
nagy álmod legyen, ne illúziód!
Minden, mit remélsz, rajtad is áll:
ha álmod egyszer majd eléd odaáll:
- Megvalósultam, itt vagyok!
Hulljon le akkor a maszk végre
konok lelkedről: légy, aki vagy,
vesd le álarcodat!

S ha álmodozón mégis tévútra térsz,
a hazug csillogás elbódít, megigéz,
vágott világod e fényben elenyész,
sirathatod akkor vágyálmaidat!
Semmivé leszel, reményed sem marad:
magányos szívvel, hamis fények alatt,
szorítva hervadó virágcsokrodat,
hangtalanul siratsz hiú ábrándokat.
Szétfolyó álmaid már nem rejti maszk,
halálon túl is bohóc maradsz!

Lám Etelka: Lala, a bohóc

Az ezüst félhold bevilágított az ablakon keresztül, huncut szemekkel ránevetett Lalára, aki éppen felöltözött, sminkjét is befejezte. A táskájába újra bepillantott, és a pingponglabdák mellett ott illatozott egy csokor piros rózsa, melyet kedvesének szánt. Gondolatai szárnyaltak, és szívében a pacsirta dalolt. Előadás után átadja Krisztinának a virágokat, így tervezte. Még egyszer megnézte magát a tükörben, minden rendben volt. A szíve örülten zakatolt, a lábai remegtek, az arca kipirult, és még jó, hogy ez nem látszik az arcán. A festék eltakarja, s elmosolyogta magát.

Megszólalt a hívócsengő, és elindult, mint mindennap, felvidítani a kicsiket és a nagyokat, hisz minden korosztály élvezte a vidámságot. Már hallotta a gyerekek sikongását, rájuk koncentrált. Amint kilépett a porondra, végigpásztázta a sorokat, megpillantotta a lányt, és megnyugodott. A gyerekek a székekről felállva tapsoltak neki. Lala elővette a pingponglabdákat, és szédületes sebességgel dobálta, és időnként eltüntette a nagy kockás zsebeiben. Majd a nagy piros orrára is feltette a labdákat, és egyensúlyozott velük. A sárga cipői mint két úszó ladik: kacszótt, totyogott bennük. Nevetett és mókázott már, egy másik dimenzióban volt, sok örömet adott a gyerekeknek.

Mire befejezte műsorát, mindenki kacagott és tapsolt. Lala összegyűjtötte a pingponglabdákat, és mindet betette a táskájába. Ekkor elővette a piros rózsacsokrot, szemeivel megkereste Krisztinát, de hirtelen a mosoly lefagyott arcáról, szinte megszedült, megingott az egész porond. A lány mellett ült egy fiú, és szorosan összefonódva fogták egymás kezét. Semmi kétség, összetartoznak.

Lala egyre szorosabban tartotta a csokrot, és nem is érezte, hogy megszúrta a rózsatövis az egyik ujját; lassan egy-egy csepp vér hullott le a padlóra. Egy kis pöttöm kislány, haja égnek meredt, olyan volt, mint „Pippi Långstrump” (Harisnyás Pippi), merészen bekiabált:

- Bohóc bácsi, ki kapja a szép rózsákat?

Lala arca falfehér volt a maszk alatt, a pacsirta hangja, mely mindig ott trillázott a szívében, elnémult, és valahová messzire elrepült. A szomorú szemű bohóc fogta a vörös rózsákat, és szálanként kidobta a sikongó, kacagó gyerekek közé.

Lektorálta: Koncz-Kovács Anna

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
